

PROVES D'ACCÉS A LA UNIVERSITAT

PRUEBAS DE ACCESO A LA UNIVERSIDAD

CONVOCATÒRIA: SETEMBRE 2020	CONVOCATORIA: SEPTIEMBRE 2020
Assignatura: ARTS ESCÈNIQUES	Asignatura: ARTES ESCÉNICAS

BAREM DE L'EXAMEN:

1. Visionat del vídeo: **3 punts** (Descripció, **1 punt** / Anàlisi del missatge, **1 punt** / Relació amb l'experiència personal, **1 punt**)
2. Fragment d'obra teatral: **5 punts** (Contextualització, **1 punt** / Sinopsi i temes principals, **1 punt** / Anàlisi del fragment, **1 punt** / Proposta escènica, **2 punts**)
3. Definició de dos conceptes i un procés: **2 punts** (Cada concepte, **0,5 punts** / Explicació del procés, **1 punt**)

BAREMO DEL EXAMEN:

4. Visionado del vídeo: **3 puntos** (Descripción, **1 punto** / Análisis del mensaje, **1 punto** / Relación con la experiencia personal, **1 punto**)
5. Fragmento de obra teatral: **5 puntos** (Contextualización, **1 punto** / sinopsis y temas principales, **1 punto** / Análisis del fragmento, **1 punto** / Propuesta escénica, **2 puntos**)
6. Definición de dos conceptos y un proceso: **2 puntos**. (cada concepto **0,5 puntos** / Explicación del proceso **1 punto**)

1. Visionado del vídeo. Esta pregunta no tiene opcionalidad.

Visionado de un fragmento de la obra *Compré una pala en Ikea para cavar mi tumba*, de Rodrigo García.

- a) Describe la acción, las secuencias y los elementos que aparecen en el fragmento.
- b) Explica el mensaje que transmite en el fragmento a través del análisis del papel de los personajes y de los diferentes recursos expresivos que aparecen.
- c) Relaciona el video con un ejercicio o ensayo teatral realizado en clase relacionado con el uso de objetos cotidianos.

2. Elige uno de los cuatro fragmentos (2.1. / 2.2. / 2.3. / 2.4.).

2.1. Fragmento de la obra teatral *Las tres hermanas*, de Anton Chehov. Responde a los siguientes puntos:

- a) Sitúa el texto en su época y describe las características principales del teatro de este período.
- b) Redacta la sinopsis de la trama y especifica los temas principales que plantea la obra.
- c) Analiza el fragmento: espacio, tiempo, personaje, situación y/o conflicto.
- d) Realiza una interpretación personal del fragmento a partir del análisis y desarrolla una propuesta escénica. (Se puede hacer una interpretación actualizada del texto y acompañarlo de bocetos del espacio y/o el vestuario.)

LAS TRES HERMANAS

Anton Chehov

Acto I

En casa de PROZÓROV. Un salón con columnas, a través de cuyas columnas se divisa un gran salón. Es mediodía. Entra el sol a través de las ventanas, en la calle brilla un sol alegre, y en el salón se dispone la mesa para el almuerzo. OLGA, vestida con el uniforme azul de profesora de un colegio de niñas, corrige, de pie y andando, los cuadernos de sus alumnas. MASCHA, de negro, y sentada, con el sombrero descansando sobre las rodillas, lee en un libro. IRINA, de blanco, está de pie, en actitud pensativa.

OLGA: Hoy hace un año justo que murió nuestro padre... Exactamente en este cinco de mayo, Irina, día de tu santo... Hacía mucho frío y nevaba... Creí entonces no poder sobrevivir a aquello... Tú te habías desmayado y estabas tendida como una muerta... Ha pasado un año, sin embargo, y ya nos es fácil recordarlo... Ahora vistes de blanco y tu cara resplandece. (*Dan las doce.*) ¡También entonces sonó el reloj!... Recuerdo que se llevaron a nuestro padre con música, y que en el cementerio se dispararon salvas... Aunque era general de brigada, el acompañamiento fue muy numeroso... ¡Verdad que caían a cántaros la lluvia y la nieve!...

IRINA: ¿Para qué recordarlo?

(*A través de las columnas, se ve entrar en el salón a TUSENBACH, a CHETBUTIKIN y a SOLIONI.*)

OLGA: Hoy no hace ningún frío, se pueden tener las ventanas de par en par y, sin embargo, los abedules no han abierto todavía... Hace once años que nuestro padre recibió el mando de la brigada y que salimos con él de Moscú... Recuerdo perfectamente que en Moscú, por esta época, a primeros de mayo, todo está ya florecido, inundado de sol, y hace un tiempo hermoso... ¡Once años y aún me acuerdo de aquello como si me hubiera ido de allí ayer!... ¡Dios mío!... ¡Cuando me desperté esta mañana había tal cantidad de luz!... ¡Vi la primavera, el alma se me emocionó y deseé ardientemente volver allí!...

CHETBUTIKIN: ¡Diablos!

TUSENBACH: ¡Claro que no son más que tonterías! (*MASCHA, pensativa y con la cabeza inclinada sobre el libro, silba ligeramente una canción.*)

OLGA: No silbes, Mascha... No es bonito. (*Pausa.*) Este ir todos los días al colegio y pasarme luego el tiempo dando lecciones hasta el anochecer, me produce un constante dolor de cabeza y despierta en mí la idea de la vejez... Y, en efecto, en estos cuatro años que llevo trabajando en el colegio siento cómo se me han ido escapando, día a día y gota a gota, las fuerzas y la juventud. ¡Solo una cosa crece y se fortalece dentro de mí: un sueño!...

IRINA: Sí... Él de marcharse a Moscú..., vender la casa, terminar con todo esto, y... a Moscú.

2.2. Fragmento de la obra teatral *Edda Gabler*, de Henrik Ibsen. Responde a los siguientes puntos.

- Sitúa el texto en su época y describe las características principales del teatro de este período.
- Redacta la sinopsis de la trama y especifica los temas principales que plantea la obra.
- Analiza el fragmento: espacio, tiempo, personajes, situación y/o conflicto.
- Realiza una interpretación personal del fragmento a partir del análisis y desarrolla una propuesta escénica. (Se puede hacer una interpretación actualizada del texto y acompañarlo de bocetos del espacio y/o el vestuario.)

HEDDA GABLER Henrik Ibsen

Acto primero

[...]

TESMAN: Tengo una gran ilusión en ponerme a la tarea. Sobre todo ahora, que tengo una casa propia y cómoda en que poder trabajar.

SEÑORA TESMAN: Y, sobre todo, ahora que tienes la mujer que deseabas, querido Jorge.

TESMAN: (*Abrazándola.*) ¡Oh, sí, sí, tía Juli! ¡Hedda... es lo mejor de todo! (*Mira hacia la entrada del foro.*) Creo que ahí viene. ¿Eh?

(*HEDDA entra por la izquierda de la entrada del fondo. Es una mujer de veintinueve años. Rostro y figura distinguidos. Tez de palidez mate. Ojos grises de acero y expresión de fría serenidad. El pelo es de un bonito tono castaño, pero no especialmente copioso. Viste un elegante traje de mañana, algo amplio.*)

SEÑORITA TESMAN: (*Se acerca a recibirla.*) ¡Buenos días, querida Hedda! ¡Muy buenos días!

HEDDA: (*Alargándole la mano.*) ¡Buenos días, querida señorita Tesman! ¿Tan de mañana? Muy amable.

SEÑORITA TESMAN: (*Parece algo intimidada.*) Bueno... ¿ha dormido la señora bien en su nuevo hogar?

HEDDA: Oh, sí, gracias. No mal del todo.

TESMAN: (*Ríe.*) ¿No mal del todo? ¡Qué graciosa eres, Hedda! Dormías como un tronco cuando me levanté.

HEDDA: Afortunadamente. Después de todo, uno ha de hacerse a lo nuevo, señorita Tesman. Poco a poco. (*Mira a la izquierda.*) Oh... la doncella ha dejado abierta la puerta de la terraza. Entra el sol a raudales.

SEÑORITA TESMAN: (*Yendo a la cristalera.*) Bueno, cerraremos.

HEDDA: ¡No, no, déjelo! Tesman, querido, corre las cortinas. Así la luz es más suave.

TESMAN: (*En la cristalera.*) Bueno... bueno... Mira, Hedda... ahora tendrás sombra y aire fresco.

HEDDA: Sí, aire fresco es lo que hace falta aquí. Con todas estas dichosas flores... Pero, querida... ¿No se sienta señorita Tesman?

SEÑORITA TESMAN: No, muchas gracias. Ya sé que todo está en orden, gracias a Dios. Ahora tengo que volver a casa. Mi hermana me espera, está tan mal la pobre.

TESMAN: Dale muchos recuerdos de mi parte, tía. Y dile que iré a verla hoy mismo.

SEÑORITA TESMAN: Así haré. Pero espera, Jorge. (*Rebusca en el bolsillo del traje.*) Por poco me olvido. Aquí hay algo para ti.

TESMAN: ¿Qué es tía? ¿Eh?

SEÑORITA TESMAN: (*Saca un paquete plano envuelto en papel de periódico y se lo entrega.*) Toma, querido.

TESMAN: (*Abriéndolo.*) ¡Oh, Dios, me las has guardado, tía Juli! ¡Hedda! ¡Qué emocionante! ¿Eh?

HEDDA: (*Junto a la repisa de la derecha.*) Sí, querido, ¿qué es?

TESMAN: ¡Mis viejas zapatillas! ¡Las pantuflas, oye!

HEDDA: Ya ve. No hablabas de otra cosa en el viaje.

TESMAN: Sí, cuánto las eché de menos. (*Se le acerca.*) ¡Mira Hedda!

HEDDA: (*Yendo a la estufa.*) No, gracias, no me atraen gran cosa, la verdad.

2.3. Fragmento de la obra teatral *Edipo Rey*, de Sófocles. Responde a los siguientes puntos:

- Sitúa el texto en su época y describe las características principales del teatro de este período.
- Redacta la sinopsis de la trama y especifica los temas principales que plantea la obra.
- Analiza el fragmento: espacio, tiempo, personajes, situación y/o conflicto.
- Realiza una interpretación personal del fragmento a partir del análisis y desarrolla una propuesta escénica. (Se puede hacer una interpretación actualizada del texto y acompañarlo de bocetos del espacio y/o el vestuario.)

EDIPO REY **Sófocles**

(*Entra TIRESIAS con los enviados por EDIPO. Un niño le acompaña.*)

CORIFEO: Pero ahí está el que lo dejará al descubierto. Éstos traen ya aquí al sagrado adivino, al único de los mortales en quien la verdad es innata.

EDIPO: ¡Oh Tiresias, que todo lo manejas, lo que debe ser enseñado y lo que es secreto, los asuntos del cielo y los terrenales! Aunque no ves, comprendes, sin embargo, de qué mal es víctima nuestra ciudad. A ti te reconocemos como único defensor y salvador de ella, señor. Porque Febo, si es que no lo has oído a los mensajeros, contestó a nuestros embajadores que la única liberación de esta plaga nos llegaría si, después de averiguarlo correctamente, dábamos muerte a los asesinos de Layo o les hacíamos salir desterrados del país. Tú, sin rehusar ni el sonido de las aves ni ningún otro medio de adivinación, sálvate a ti mismo y a la ciudad y sálvame a mí, y líbranos de toda impureza originada por el muerto. Estamos en tus manos. Que un hombre preste servicio con los medios de que dispone y es capaz, es la más bella de las tareas.

TIRESIAS: ¡Ay, ay! ¡Qué terrible es tener clarividencia cuando no aprovecha al que la tiene! Yo lo sabía bien, pero lo he olvidado, de lo contrario no hubiera venido aquí.

EDIPO: ¿Qué pasa? ¡Qué abatido te has presentado!

TIRESIAS: Déjame ir a casa. Más fácilmente soportaremos tú lo tuyo y yo lo mío si me haces caso.

EDIPO: No hablas con justicia ni con benevolencia para la ciudad que te alimentó, si le privas de tu augurio.

TIRESIAS: Porque veo que tus palabras no son oportunas para ti. ¡No vaya a ser que a mí me pase lo mismo...!
(*Hace ademán de retirarse.*)

EDIPO: No te des la vuelta, ¡por los dioses!, si sabes algo, ya que te lo pedimos todos los que estamos aquí como suplicantes.

TIRESIAS: Todos han perdido el juicio. Yo nunca revelaré mis desgracias, por no decir las tuyas.

EDIPO: ¿Qué dices? ¿Sabiéndolo no hablarás, sino que piensas traicionarnos y destruir a la ciudad?

TRESIAS: Yo no quiero afligirme a mí mismo ni a ti. ¿Por qué me interrogas inútilmente? No te enterarás por mí.

EDIPO: ¡Oh el más malvado de los malvados, pues tú llegarías a irritar, incluso, a una roca! ¿No hablarás de una vez, sino que te vas a mostrar así de duro e inflexible?

TRESIAS: Me has reprochado mi obstinación, y no ves la que igualmente hay en ti, y me censuras.

EDIPO: ¿Quién no se irritaría al oír razones de esta clase con las que tú estás perjudicando a nuestra ciudad?

TRESIAS: Llegarán por sí mismas, aunque yo las proteja con el silencio.

EDIPO: Pues bien, debes manifestarme incluso lo que está por llegar.

TRESIAS: No puedo hablar más. Ante esto, si quieres irrite de la manera más violenta.

EDIPO: Nada de lo que estoy advirtiéndote dejaré de decir, según estoy de encolerizado. Has de saber que parece que tú has ayudado a maquinar el crimen y lo has llevado a cabo en lo que no ha sido darle muerte con tus manos. Y si tuvieras vista, diría que, incluso, este acto hubiera sido obra de ti solo.

TRESIAS: ¿De verdad? Y yo te insto a que permanezcas leal al edicto que has proclamado antes y a que no nos dirijas la palabra ni a éstos ni a mí desde el día de hoy, en la idea de que tú eres el azote impuro de esta tierra.

2.4. Fragmento de la obra teatral *Medea*, de Eurípides. Responde a los siguientes puntos.

- Sitúa el texto en su época y describe las características principales del teatro de este período.
- Redacta la sinopsis de la trama y especifica los temas principales que plantea la obra.
- Analiza el fragmento: espacio, tiempo, personajes, situación y/o conflicto.
- Realiza una interpretación personal del fragmento a partir del análisis y desarrolla una propuesta escénica. (Se puede hacer una interpretación actualizada del texto y acompañarlo de bocetos del espacio y/o el vestuario.)

MEDEA **Eurípides**

(Palacio de Creonte)

LA NODRIZA: ¡Ojalá que la nave *Argos* no volase a la Cólquida y a las Cerúleas Simplégadas, y que nunca cayese en tierra el pino cortado en las selvas del Pelión, ni la hubiesen armado de remos los héroes muy ilustres que fueron a conquistar el vellocino de oro de Pelias! No hubiera navegado mi dueña Medea hacia las torres del campo de Yoclos, enamorada de Jasón, ni las hijas de Pelias habrían dado muerte a su padre, ni habitarían en Corinto con su esposo y sus hijos, muy querida de estos ciudadanos, a cuyo país vino fugitiva, y complaciendo sin tasa a Jasón que el lazo más fuerte del matrimonio es la completa sumisión de la esposa al esposo. Pero hoy todo le es hostil, e indecibles sus sufrimientos. Jasón, faltando traidoramente a sus hijos y a mi dueña, contrae regias nupcias con la hija de Creonte, rey de Corinto. La desdichada Medea, herida ignominiosamente en la fibra más sensible de su corazón, clama y jura, invoca la fidelidad que Jasón le prometió al darle su diestra, y pone a los dioses por testigos de su ingratitud. Yace sin tomar alimento, presa de intolerables dolores, y siempre deshecha en lágrimas, desde que tuvo noticia de la injuria que su esposo le hacía; ni levanta sus ojos, ni los separa de la tierra, sino que, impasible como una piedra, o como las olas del mar, oye los consejos de sus amigos, a no ser cuando inclina su muy blanco cuello, y llora a su padre amado, a su patria y a sus palacios, abandonados por acompañar a su esposo, que ahora la desprecia. La infortunada aprende a conocer sus penas a costa de lo que vale el suelo patrio. Odia a sus hijos y no se alegra al verlos. Y temo que maquine algo funesto, que es de carácter vehemente y no puede sufrir injurias. Yo, que lo sé, me estremezco al pensar que acaso atraviere sus entrañas con afilado acero, o que mate a la hija del rey y al que se casó con ella, y le sobrevengan después mayores desdichas. Repito que es de carácter vehemente y que ningún adversario triunfará de ella con facilidad. Pero he aquí a sus hijos, que vienen del gimnasio en donde corren los carros, sin pensar en su madre, porque en su edad juvenil no se suelen sentir los males.

EL PEDAGOGO: (Con los hijos de *MEDEA*.) Antigua esclava del palacio de mi dueña: ¿por qué estás sola a la puerta reflexionando en tu infortunio? ¿Cómo es que Medea no apetece tu compañía?

LA NODRIZA: Anciano ayo de los hijos de Jasón: los buenos esclavos comparten las desventuras de sus amos y padecen también. Tan grande es mi dolor, que vengo a contar a la tierra y al cielo los infortunios de mi señora.

EL PEDAGOGO: ¿No cesa de gemir la desdichada?

LA NODRIZA: ¡Singular es tu candor! Ahora empieza; aún no ha llegado a la mitad del camino.

EL PEDAGOGO: ¿Nada sabe la inocente, si es lícito hablar así de nuestros señores, de sus males novísimos?

LA NODRIZA: ¿Qué hay, ¡Oh anciano!? Dímelo al instante.

EL PEDAGOGO: Nada; ya me arrepiento de haber hablado.

LA NODRIZA: Te ruego, por tu barba, que nada ocultes a tu consierva, que, si es necesario, guardará silencio.

EL PEDAGOGO: Oí a uno casualmente, fingiendo no escucharlo, y acercándome al juego de los dados, junto a la fuente sagrada de Pirene, en donde se reúnen muchos ancianos, que Creonte, señor de esta tierra, había decretado que los hijos y la madre la dejasen. No se si ese rumor es o no cierto; yo quisiera que no lo fuese.

LA NODRIZA: ¿Y consentirá Jasón que sufran tal pena sus hijos, aunque no ame a la madre?

EL PEDAGOGO: Los nuevos amores triunfan de los antiguos, y Creonte no es amigo de la familia de Medea.

3. Responde los siguientes apartados:

3.a. Define dos de los siguientes conceptos:

- Tramoya - Director - Aparte - Mimo

3.b. Explica uno de los siguientes procesos:

- Proceso de ensayos - Realización de bocetos y maqueta

PROVES D'ACCÉS A LA UNIVERSITAT

PRUEBAS DE ACCESO A LA UNIVERSIDAD

CONVOCATÒRIA: SETEMBRE 2020	CONVOCATORIA: SEPTIEMBRE 2020
Assignatura: ARTS ESCÈNIQUES	Asignatura: ARTES ESCÉNICAS

BAREM DE L'EXAMEN:

1. Visionat del vídeo: **3 punts** (Descripció, **1 punt** / Anàlisi del missatge, **1 punt** / Relació amb l'experiència personal, **1 punt**)
2. Fragment d'obra teatral: **5 punts** (Contextualització, **1 punt** / Sinopsi i temes principals, **1 punt** / Anàlisi del fragment, **1 punt** / Proposta escènica, **2 punts**)
3. Definició de dos conceptes i un procés: **2 punts** (Cada concepte, **0,5 punts** / Explicació del procés, **1 punt**)

BAREMO DEL EXAMEN:

4. Visionado del vídeo: **3 puntos** (Descripción, **1 punto** / Análisis del mensaje, **1 punto** / Relación con la experiencia personal, **1 punto**)
5. Fragmento de obra teatral: **5 puntos** (Contextualización, **1 punto** / sinopsis y temas principales, **1 punto** / Análisis del fragmento, **1 punto** / Propuesta escénica, **2 puntos**)
6. Definición de dos conceptos y un proceso: **2 puntos**. (cada concepto **0,5 puntos** / Explicación del proceso **1 punto**)

1. Visionat del vídeo. Aquesta pregunta no té opcionalitat.

Visionat del fragment de l'obra *Compré una pala en Ikea para cavar mi tumba*, de Rodrigo García.

- a) Descriuiu l'acció, les seqüències i els elements que ixen en el fragment.
- b) Expliqueu el missatge que es transmet en el fragment mitjançant l'anàlisi del paper dels personatges i dels diferents recursos expressius que hi ixen.
- c) Relacioneu el vídeo amb un exercici o assaig teatral realitzat a classe, relacionat amb l'ús d'objectes quotidians.

2. Trieu un dels quatre fragments (2.1 / 2.2. / 2.3. / 2.4.) .

2.1. Fragment de l'obra teatral *Les tres germanes*, de Txékhov. Responen als següents punts:

- a) Situeu el text en la seua època i descriuiu les característiques principals del teatre d'aquest període.
- b) Redacteu la sinopsi de la trama i especifiqueu els temes principals que planteja l'obra.
- c) Analitzeu el fragment: espai, temps, personatge, situació i/o conflicte.
- d) Feu una interpretació personal del fragment a partir de l'anàlisi i desenvolueu-ne una proposta escènica. (Es pot fer una interpretació actualitzada del text i acompanyar-lo de l'esbós de l'espai i/o vestuari.)

LES TRES GERMANES

Txékhov

Acte I

(A casa dels PROZÓROV. Un saló amb columnes, darrere les quals es veu el menjador. Migdia: entra el sol a través de les finestres, tot és clar. Al menjador, AMFISSA para la taula per dinar. OLGA, amb un vestit blau que és l'uniforme de professora del col·legi municipal, es passeja a munt i avall tot corregint un treball escolar. MAIXA, vestida de negre, està asseguda, amb el barret damunt els genolls, i llegeix un llibre, està dreta en actitud pensadora.)

OLGA: (Deixa de corregir.) Avui fa un any que el nostre pare és mort, exactament un any... El cinc de maig, el dia del teu sant, Irina. Feia fred, nevava. Jo estava desesperada, com si m'hagués de morir de pena. Tu, Irina, estirada damunt un sofà, sense coneixement, com morta. I ja ho veieu, ara ens recordem de tot això com de tantes altres coses. (A IRINA.) I tu portes un vestit blanc, i els ulls et brillen. (Un rellotge toca les dotze.) Aquell dia, el rellotge també va tocar. (Pausa.) Me'n recordo, s'enduien el seu cos, la música sonava, al cementiri disparaven salves. El pare era general, manava una brigada i amb tot hi havia ben poca gent a l'enterrament. És veritat que plovia. Una pluja molt forta, i tot era nevat.

IRINA: Perquè recordar-ho?

(*Al menjador, prop la taula, apareixen el baró TUSENBACH, TXEBUTIKIN i SOLIONI.*)

OLGA: Fa bo avui; podem tenir les finestres obertes de bat a bat, però els bedolls encara no han florit. Ja fa onze anys que el pare era nomenat general de brigada i deixava Moscou amb nosaltres, i recordo perfectament que en aquest temps, els primers dies de maig, a Moscou tot és florit, l'aire és suau i fa un sol que enamora. Déu meu, han passat onze anys i encara em recordo de tot com si fos ahir. Avui, quan m'he despertat i he vist tota aquesta llum, m'he dit: és la primavera! I la joia m'ha omplert el cor i he sentit un desig terrible de retornar a la meua ciutat natal.

TXEBUTIKIN: (*Al menjador parlant amb TUSENBACH.*) Creieu-vos-ho...

TUSENBACH: Fantasies, evidentment.

(*MAIXA somieja amb el llibre a les mans i xiula suaument.*)

OLGA: Per Déu, Maixa, no xiulis. Com pots... (*Pausa.*) A còpia de passar tot el dia al col·legi i de donar, a més a més, lliçons fins al vespre, després de les classes, tinc un mal de cap constant, i els meus pensaments són de soltera vella. Sí, de debò: des que treballo a l'escola vaig perdent les forces i la joventut de gota en gota i només em queden els somnis que cada cop creixen més i es fan més precisos.

IRINA: Anar a Moscou. Vendre la casa, acabar amb tot això i... a Moscou!

2.2. Fragment de l'obra teatral *Edda Gabler*, d'Ibsen. Responeu als següents punts:

- Situeu el text en la seua època i descriuiu les característiques principals del teatre d'aquest període.
- Redacteu la sinopsi de la trama i especifiqueu els temes principals que planteja l'obra.
- Analitzeu el fragment: espai, temps, personatge, situació i/o conflicte.
- Feu una interpretació personal del fragment a partir de l'anàlisi i desenvolueu-ne una proposta escènica. (Es pot fer una interpretació actualitzada del text i acompanyar-lo de l'esbós de l'espai i/o vestuari.)

HEDDA GABLER **Henrik Ibsen**

Acte primer

[...]

TESMAN: Tinc una gran il·lusió per posar-me a la tasca. Sobretot ara que tinc una casa pròpia i còmoda on poder treballar.

SENYORETA TESMAN: I, sobretot, ara que tens la dona que desitjaves, estimat Jordi.

TESMAN: Oh, sí, sí, tia Juli! Hedda... és el millor de tot! (*Mira cap a l'entrada del fòrum.*) Crec que ací ve. Eh?

(*HEDDA entra per l'esquerra de l'entrada del fons. És una dona de vint-i-nou anys. Rostre i figura distingits. Pell de pal·lidesa mat. Ulls grisos d'acer i expressió de freda serenitat. El cabell és d'un bonic to castany, però no especialment copiós. Vesteix un elegant vestit de matí, una mica ample.*)

SENYORETA TESMAN: (*S'apropa a rebre-la.*) Bon dia, estimada Hedda! Molt bon dia!

HEDDA: (*Apropant-li la mà.*) Bon dia, estimada senyoreta Tesman! Tant de matí? Molt amable.

SENYORETA TESMAN: (*Sembla intimidada.*) Bo... Ha dormit la senyora bé en la seva nova llar?

HEDDA: Oh, sí, gracies. No malament del tot.

TESMAN: (*Riu.*) No malament del tot? Què graciosa eres, Hedda! Dormies com un tronc quan m'he llevat.

HEDDA: Afortunadament. Després de tot, una ha d'acostumar-se a allò nou, senyoreta Tesman. A poc a poc. (*Mira a l'esquerra.*) Oh... la donzella ha deixat oberta la porta de la terrassa. Entra el sol a dojo.

SENYORETA TESMAN: (*Anant cap a la cristallera.*) Bo, tancarem.

HEDDA: No, no, deixa-ho! Tesman, estimat, corre les cortines. Així la llum és més suau.

TESMAN: (*En la cristallera.*) Bo...bo... Mira, Hedda... Ara tindràs ombra i aire fresc.

HEDDA: Sí, aire fresc és el que fa falta ací. Amb totes aquestes maleïdes flors... Però, estimada... No s'asseu senyoreta Tesman?

SENYORETA TESMAN: No, moltes gràcies. Ja sé que tot està en ordre, gràcies a Déu. Ara haig de tornar a casa. La meua germana m'espera, està tan malament la pobra.

TESMAN: Dona-li molts records de la meua part, tia. I digues-li que aniré a veure-la avui mateix.

SENYORETA TESMAN: Així ho faré. Però espera, Jordi. (*Busca en la butxaca del vestit.*) Per poc me n'oblido. Ací hi ha quelcom per a tu.

TESMAN: Què es tia? Eh?

SENYORETA TESMAN: (*Trau un paquet pla empaperat amb paper de periòdic i li'l dona.*) Pren, estimat.

TESMAN: (*Obrint-lo.*) Oh, Déu, me les has guardat, tia Juli! Hedda! Què emocionant! Eh?

HEDDA: (*Al costat de la lleixa de la dreta.*) Sí, estimat, què es?

TESMAN: Les meues velles sabatilles! Les sabatilles, escolta!

HEDDA: Ja veig. No parlaves d'altra cosa en el viatge.

TESMAN: Sí, les he trobades molt a faltar. (*S'apropa.*) Mira Hedda!

HEDDA: (*Anant cap a l'estufa.*) No, gràcies, no m'atrauen molt, la veritat.

2.3. Fragment de l'obra teatral *Èdip Rei*, de Sòfocles. Responen als punts següents:

- Situeu el text en la seua època i descriuiu les característiques principals del teatre d'aquest període.
- Redacteu la sinopsi de la trama i especifiqueu els temes principals que planteja l'obra.
- Analitzeu el fragment: espai, temps, personatges, situació i/o conflicte.
- Feu una interpretació personal del fragment a partir de l'anàlisi i desenvolueu-ne una proposta escènica. (Es pot fer una interpretació actualitzada del text i acompanyar-lo de l'esbós de l'espai i/o vestuari.)

ÈDIP REI Sòfocles

(*Entra TIRÈSIES amb els enviats per ÈDIP. Un xiquet l'acompanya.*)

CORIFEU: Però ací està el que ho deixarà al descobert. Aquests porten ja ací al sagrat endeví, l'únic dels mortals en qui la veritat és innata.

ÈDIP: Oh Tirèsies, que tot ho maneges, el que ha de ser ensenyat i el que és secret, els assumptes del cel i els terrenals! Encara que no hi veus, comprens, no obstant això, de quin mal és víctima la nostra ciutat. A tu et reconeixem com el seu únic defensor i salvador, senyor. Perquè Febus, si és que no ho has sentit als missatgers, va contestar als nostres ambaixadors que l'únic alliberament d'aquesta plaga ens arribaria si, després d'esbrinar-ho correctament, donàvem mort als assassins de Laios o els féiem eixir desterrats del país. Tu, sense refusar ni el so dels ocells ni cap altre mitjà d'endevinació, salva't tu mateix i la ciutat i salva'm, i deslliura'ns de tota impuresa originada pel mort. Som a les teues mans. Que un home preste servei amb els mitjans de què disposa i és capaç, és la més bella de les tasques.

TIRÈSIES: Ai, ai! Que terrible és tindre clarividència quan no aprofita al que la té! Jo ho sabia bé, però ho he oblidat, en cas contrari no hauria vingut ací.

ÈDIP: Què passa? Com d'abatut t'has presentat!

TIRÈSIES: Deixa'm anar a casa. Més fàcilment suportarem tu les teues coses i jo les meues si em fas cas.

ÈDIP: No parles amb justícia ni amb benevolència per a la ciutat que et va alimentar, si la prives del teu auguri.

TIRÈSIES: Perquè veig que les teues paraules no són oportunes per a tu. No siga el cas que a mi em passe el mateix...! (*Fa posat de retirar-se.*)

ÈDIP: No te'n vages, pels déus!, si saps alguna cosa, ja que t'ho demanem tots els que som ací com a suplicants.

TIRÈSIES: Tots han perdut la raó. Jo mai revelaré les meues desgràcies, per no dir les teues.

ÈDIP: Què dius? Sabent-ho no parlaràs, sinó que penses traïr-nos i destruir a la ciutat?

TIRÈSIES: Jo no vull afligir-me a mi mateix ni a tu. Per què m'interrogues inútilment? No te n'assabentaràs per mi.

ÈDIP: Oh, el més malvat dels malvats, perquè tu arribaries a irritar, fins i tot, una roca! No parlaràs d'una vegada, sinó que et mostraràs així de dur i inflexible?

TIRÈSIES: M'has retret la meua obstinació, i no veus la que igualment hi ha en tu, i em censures.

ÈDIP: Qui no s'irritaria en sentir raons d'aquesta classe amb les quals tu estàs perjudicant la nostra ciutat?

TIRÈSIES: Arribaran per si mateixes, encara que jo les protegisca amb el silenci.

ÈDIP: Doncs bé, has de manifestar-me fins i tot el que està per arribar.

TIRÈSIES: No puc parlar més. Davant això, si vols irrita't de la manera més violenta.

ÈDIP: Res del que estic advertint deixaré de dir, segons estic d'enfurit. Has de saber que sembla que tu has ajudat a maquinat el crim i l'has dut a terme en el que no ha sigut donar-li mort amb les teues mans. I si tingueres vista, diria que, fins i tot, aquest acte hauria sigut obra només de tu.

TIRÈSIES: De debò? I jo t'insto que romangues lleial a l'edicte que has proclamat abans i a no dirigir-nos la paraula ni a aquests ni a mi des del dia de hui, en la idea que tu eres l'assot impur d'aquesta terra.

2.4. Fragment de l'obra teatral *Medea*, d'Eurípides. Responen als punts següents:

- Situeu el text en la seua època i descriu les característiques principals del teatre d'aquest període.
- Redacteu la sinopsi de la trama i especifiqueu els temes principals que planteja l'obra.
- Analitzeu el fragment: espai, temps, personatges, situació i/o conflicte.
- Feu una interpretació personal del fragment a partir de l'anàlisi i desenvolueu-ne una proposta escènica. (Es pot fer una interpretació actualitzada del text i acompanyar-lo de l'esbós de l'espai i/o vestuari.)

MEDEA Eurípides

(Palau de Creont.)

PRÒLEG

DIDA: Tant de bo la nau Argo no hagués anat volant a través de les blavenques Simplègades cap a la terra dels colquencs, ni cap ni mai no hagués caigut tallat a les valls del Pèlion, ni hagués fornit remes a les mans dels herois insignes que van anar a buscar el velló d'or per a Pèlies.

Així la meua mestressa no hauria navegat cap als baluards de la terra de Iolcos, amb el cor dominar per l'amor vers Jàson; ni, després de convèncer les filles de Pèlies que matessin el seu pare, habitaria aquesta terra de Corint amb espòs i fills, per complaure els ciutadans al país dels quals va arribar en la seva fugida i per satisfer en tot Jason: car la solidesa d'un matrimoni és més gran quan la muller no està gens en desacord amb el seu marit. Ara, al contrari, tot li és hostil i es dol d'allò que més estima: Jàson traïx els seus fills i la meua mestressa; jeu en un llit reial després de casar-se amb la filla de Creont, que senyoreja aquest país. I Medea, la infeliç!, ultratjada, reclama el compliment dels juraments i invoca la mà dreta que li donà com a prova de fidelitat, i pren els déus per testimonis de la recompensa que rep de Jàson. S'està al llit sense tastar res, lliurant el cos a les penes, i es consumeix feta un devessall de llàgrimes tot el sant dia, des que s'ha assabentat de la perfídia del seu marit, sense aixecar els ulls ni alçar la cara de terra. Escolta els consols dels amics com una roca o una onada del mar. I si de vegades gira el seu coll blanquíssim, per a ella mateixa, plora el seu pare estimat, el seu país i casa seva, que va traïr per seguir l'home que ara la menysté. Ella, dissortada per la seva desgracia, ha sabut què significa no deixar la terra dels pares. Ella odia els fills i no s'alegra de veure'ls. I temo que no mediti alguna cosa inesperada: té un caràcter violent i no suportarà ser ultratjada. La conec bé i tinc por que ella, entrant sense dir res a la cambra on hi te el llit parat, no es clavi un punyal ben esmolat al fetge o bé o mati la princesa i el

seu espòs i tot, i després l'aclapari una calamitat encara més gran. És que ell és terrible. No, no serà pas fàcil que qui ha estat objecte del seu odi s'endugui la palma de la victòria. Però vet aquí les criatures que ja tornen d'exercitar-se a la cursa, sense sospitar res de sa mare; de fet, una mentalitat d'infants no sol ser gens amant dels sofriments. (*Entren els dos fills de MEDEA amb el preceptor.*)

PRECEPTOR: Antiga serventa de la meva mestressa, ¿què hi fas de portar, en aquesta solitud, lamentant-te a tu mateixa? ¿Com pot ser que Medea vulgui estar-se sola sense tu?

DIDA: Vell acompanyant dels fills de Jàson, per als bons servents, que vagin malament les coses als amos és una desgracia i els toca el cor. Tinc un disgust tan gran que m'han agafat ganes de sortir aquí fora i explicar a terra i cel les penes de la meva mestressa.

PRECEPTOR: Així, doncs, ¿encara no para de gemegar, la infortunada?

DIDA: Envejo la teva ingenuïtat: el mal és al començament i encara no a la meitat.

PRECEPTOR: Insensata, —si és permès dir això dels amos— perquè no sap res dels mals imminents.

DIDA: ¿Què hi ha de nou, bon jai? No refusis d'explicar-m'ho.

PRECEPTOR: No res. Em penedeixo del que acabo de dir

DIDA: No, per aquest mentó, no ho amaguis a la teva companya d'esclavitud, que jo, si cal, ho mantindré en silenci.

PRECEPTOR: Doncs, fent veure que no escoltava, tot acostant-me als jugadors de daus, allí on s'asseuen els més vells, prop de la font sagrada de Pirene, he sentit que algú deia que el sobirà d'aquest país, Creont, aquests infants, juntament amb sa mare, estava a punt d'expulsar-los del reialme de Corint. Ara bé, si aquest rumor és cert, no ho sé pas; però voldria que no ho fos.

DIDA: ¿I Jàson permetrà que els seus fills pateixin aquesta vexació malgrat que tingui divergències amb sa mare?

PRECEPTOR: Els antics parentius cedeixen el lloc als nous, I aquell ja no és amic d'aquest casalici.

3. Responen a les següents qüestions:

3.a. Definiu dos dels següents conceptes:

- Tramoia - Director - Apart - Mim

3.b. Expliqueu un dels següents processos:

- Procés d'assaig - Realització d'esbossos i maqueta